

De rust die men binnengaat

Wat ik lees over "de rust" is een andere betekenis dan die jij er aan geeft ☺ Daar hebben we het in het verleden al eens uitvoerig over gehad. "Als we overal gelijk over denken, wordt er niet veel meer gedacht", zo is een uitspraak van een denker ☺ Dan is het slechts een "Amen" zeggen en "Ja-knikken".

Het blijft een herhaling van zetten ☺

Groetjes,

Elle

Voor anderen die niet van onze discussie daarover weten en daar interesse in hebben, hieronder mijn betoog, en zo niet, ook goed ☺

De rust die men binnengaat.

Er zijn gelovigen die o.a. de teksten in de Hebreeën-brief over een rust/een sabbat gebruiken als bewijstekst voor de gedachte dat er in een 1000-jarig rijk een sabbat moet worden gehouden (heb ik ooit ergens gelezen), zie Jes. 66:22-23.

Ook zijn er gelovigen die de teksten gebruiken voor de gedachte dat de 7e rustdag van God nog voortduurt in het heden, en daaruit wordt dan de gedachte gevormd dat elke scheppingsdag 7000 jaar duurt, en dat we nu ongeveer 6000 jaar daarvan achter de rug hebben en dat er dus nog die laatste 1000 jaar van rust onder het koningschap van Jezus en zijn koninklijke priesters moet komen.

Ik probeer het van een andere kant te benaderen: In Matth. 11:28-29 zegt Jezus:

“Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht.”

Kunnen we deze rust die we ontvangen door tot Jezus te gaan, slechts in de toekomst ervaren, of ook in ons huidige leven?

Bij de beantwoording van deze vraag heb ik Openbaring 14:13-14 in gedachten, waar staat: “En ik hoorde een stem uit de hemel zeggen: "Schrijf, zalig de doden, die in de Here sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, dat zij rusten van hun moeiten, want hun werken volgen hen na”, en ook Hebreeën 3 en 4 in gedachten, waar er wordt gesproken over het gevaar van afval van het geloof, wat gelijk wordt gesteld met ontrouw en ongehoorzaamheid, met verharding door misleiding van de zonde en verbittering ten opzichte van God, waardoor er zich een boos en ongelovig hart ontwikkelt, maar ook over het “tot de rustplaats” en tot de “rusttijd” in te gaan.

Wat Openbaring 14:13-14 betreft, er wordt niet gezegd: “Zalig de gelovigen die in de Here sterven”, alsof het zou gaan om een letterlijk sterven van een gelovige. Het gaat over ‘doden’ die ‘sterven’. En dan kan het m.i. alleen maar gaan over mensen die geestelijk dood zijn in hun goddeloze werken. Als zij dan ‘in de Here sterven’ dan heeft dat m.i. met de doop in de dood te maken, de doop in de dood die door Paulus in Romeinen 6:1-23 wordt besproken.

De rust die men binnengaat

De moeizame werken zijn geen geloofswerken, maar de werken der zonde. Deze gaan ten gronde samen met de persoon die tot Jezus komt en rust ontvangt van de vermoeiende last die men draagt als gevolg van de zonde, en wat wordt veranderd in een rust hebben in het leven wat men in het hier en nu leeft als christen.

Vanaf de dag dat Jezus de wet van de zonde en de dood ophief, dus van die dag af aan, rusten christenen al, en ze zijn tot rust gekomen van hun boze werken, zoals ook Hebrëeën 4:10 zegt: "Want wie tot zijn (Gods) rust is ingegaan [niet: in de toekomst na de komst van Jezus zal ingaan], is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken, evenals God van de zijne".

Mocht het echter wél om gelovige doden gaan, die door volharding en het bewaren/houden van de geboden Gods en het geloof in Jezus (Openbaring 14:12), hun volharding moeten bekopen met de dood, dan weten zij dat hun geloofswerken die zij in moeite hebben verricht, met hen gaan en hen vrijpleiten van ongelof en ongehoorzaamheid, en dat zij in geluk rusten in de hoop op de eerste opstanding, die ten eeuwige leven.

Zij weten dat welke belofte er ook is, in Jezus het 'Ja' is. Daarom is ook door Jezus het: 'Amen', tot eer van God door ons (2 Kor. 1:20). En nu, in het heden, is de tijd van redding en de tijd van aanvaarding (2 Kor. 6:1-2) en niet NA de komst van Jezus.

Ook weten zij dat in Jezus de belofte die God aan de vaderen gegeven heeft, aan allen (zowel zonen van het geslacht van Abraham als aan vereerders van God - Hand. 13:26) totaal, geheel compleet vervuld is, zoals het woord 'ekplêroô' wat gebruikt wordt in Hand. 13:32, betekent, en dat vergeving verkondigd wordt, ook van alles waarvan men niet gerechtvaardigd kon worden door de wet van Mozes, en dat ieder die gelooft, gerechtvaardigd wordt door Jezus (Hand. 13:26-41).

Dan Hebrëeën 3 en 4.

Allen die onder Mozes' leiderschap uit Egypte waren vertrokken, op een paar na (Jozua en Kaleb, twee van de twaalf verspieters) kwamen niet aan in het beloofde land maar stierven in de woestijn. Zij gingen de rustplaats niet binnen wegens hun ongelof. Hun lijken lagen in de woestijn ten gevolge van hun zonden (Numeri 14:23; Psalm 95:7-11). Een volgende generatie ging het land (de rustplaats) wél binnen, niet onder Mozes, maar onder aanvoering van Jozua.

Toch bestaat er een belofte van "tot zijn (Gods) rust in te gaan", in dit geval een rusttijd. Degenen die in de woestijn stierven, was het evangelie verkondigd, maar zij geloofden het niet toen zij het hoorden, en dat terwijl zij veertig jaar lang de wonderen van God hadden gezien gedurende hun tocht door de woestijn.

Aangezien nog te verwachten is (zegt de Hebrëeën-schrijver op het moment dat hij dit schrijft!) dat sommigen (tussen komst en wederkomst) tot die rust zullen ingaan, en zij, die het evangelie eerst ontvangen hebben (degenen die in de woestijn waren) niet ingegaan zijn wegens hun ongehoorzaamheid, stelt God wederom een dag vast (naast die rustplaats die door de generatie Israëlieten was ingegaan die wél geloofden in dat evangelie), en dat noemt God 'heden', als God door David na zo'n lange tijd na de woestijntocht en de intocht in het beloofde land, spreekt in Ps. 95:7-8 over: "Heden, indien gij zijn stem hoort, verhardt uw harten niet." Hij zegt niet: In de toekomst mag je het nog een keer proberen als het je nu niet lukt, en dan na de wederkomst van Jezus.

Want indien Jozua hen in de rustplaats/rusttijd gebracht had die God werkelijk bedoelde, dan had God niet meer over een andere, latere dag als 'heden' gesproken door David in zijn psalm.

De rust die men binnengaat

Er blijft dus een, van Davids tijd uit gezien, sabbatsrust over voor het volk van God (en deze rust is m.i. tussen de 1e en de 2e komst van Christus).

Want wie tot Gods rust is ingegaan (doordat hij Jezus heeft aangenomen), is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken, evenals God van de zijne op de zevende dag (Hebreeën 4:4).

Laten wij er dus ernst mee maken om tot die rusttijd in te gaan, opdat niemand ten val kome door dit voorbeeld van de ongehoorzame Israëlieten in de woestijn, toen zij niet geloofden in de boodschap van de twee getrouwe verspieders Jozua en Kaleb.

Want de woorden die God sprak tot de Israëlieten en wat hij tot ons spreekt, zijn levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zó diep, dat het scheiding maakt tussen ziel en geest, tussen gewrichten en (ruggen)merg, en het schift (be/veroordeelt) overleggingen en gedachten van het hart; en geen schepsel is voor God verborgen, want alle dingen liggen open en uitgerekt ontbloot zoals de hals van een offerdier voor de ogen van God voor wie wij rekenschap hebben af te leggen.

Mijn gedachten voor wat ze waard zijn.